

РЕШЕНИЕ

гр. София, г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 29.09.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Антония Славова, като разгледа дело номер **4813** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 121, ал. 1, т. 1 от Закона за държавния служител /ЗДСл/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на О. Н. Б. с адрес: гр. П., У. „М. Д.“, № 7, ., 1, А.1 срещу Заповед № 304/10.06.2010 г. на И. Д. на И. А. „. А., с която на основание чл. 103, ал. 1, т. 2 от ЗДСл е прекратено служебното му правоотношение.

В жалбата, от съда се иска оспорената заповед да бъде отменена, като незаконосъобразна. Сочи се, че административният орган не е посочил фактическите основания, които са му дали възможност да упражни предоставените му от закона правомощия. Не е посочено също пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта. Наведени са доводи, че оспорващият е имал здравословен проблем, което е възпрепятствало явяването му на работа. Бързото издаване на заповедта, според оспорващия е израз на тенденциозното отношение към него от страна на ръководството на И. А. „. А.. В проведеното по делото открито заседание, Б. не се явява лично. Упълномощеният от него представител адвокат В поддържа жалбата.

Ответникът по оспорването, в лицето на И. Д. на И. А. „. А. /ИА „АА“/ не се явява. Процесуалният му представител, юрисконсулт Лютакова оспорва жалбата. Намира, че заповедта е законосъобразно издадена в съответствие с материално-правни разпоредби и целта на закона. В писмено становище са развити допълнителни доводи, към изложените мотиви.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид

наведените в жалбата доводи и изразеното становище на ответника и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с Решение № 1032 от 20.04.2010 г. на Административен съд С. – град, I отделение, 4 състав е отменена заповед № 822 от 15.12.2009 г. на И. Д. на И. А. „. А., с която е прекратено служебното правоотношение на оспорващия, заемащ длъжността „Началник отдел”, ранг III младши в РД „АА” – гр. П., отдел „Водачи и административна дейност”. Видно от положения върху екземпляр от решението мокър печат и подпис на председателя на състава, решението е влязло в сила на 25.05.2010 г.

На 10.06.2010 г., Б. е уведомил И. Д. на И. А. „. А. с писмо вх. № 13-00-23-243, че се явява на работа на основание влязлото в сила съдебно решение.

На същата дата му е връчена и оспорената заповед.

На 14.06.2010 г. Б. е отправил молба до ответника да преразгледа решението, като вземе предвид уважителните причини, препятствали явяването му на работа.

С решение от 08.06.2010 г. на Директора на Дирекция „Бюро по труда” – гр. П. е прекратена регистрацията на Б. като безработен.

С разпореждане № 151-00-3042-4 от 08.06.2010 г., въз основа на саморъчно попълнена и подписана декларация от оспорващия от същата дата, е прекратено изплащането на отпуснатото му на основание чл. 54ж, ал. 1 от КСО парично обезщетение за безработица.

От амбулаторен лист № 001429 от 09.06.2010 г., издаден в 08,40 часа е видно, че на същата дата Б. се е явил на първоначален преглед при специализиран изпълнител на медицинска помощ, като му е поставена диагноза „гастрит и дуоденит”. Издаден му е болничен лист за временна неработоспособност, като са му определени два дни домашно лечение.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на О. Б. лично, видно от саморъчния подпис, положен върху приложението по делото екземпляр, на 10.06.2010 г. В оспорения акт не е посочено пред кой орган и в какъв срок тя може да бъде обжалвана, поради което следва да се приеме, че е налице хипотезата на чл. 140, ал. 1 от АПК и жалбата, подадена директно в АССГ на 24.06.2010 г. /вх. № 12639/, е в рамките на двумесечния преклузивен срок по чл. 140, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспорения акт, административният орган е приел, че са налице основанията на чл. 103, ал. 1, т. 2 от ЗДСл.

Съгласно разпоредбата на чл. 122, ал. 1 от ЗДСл, при отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение от органа по назначаването или от съда държавният служител се възстановява на предишната длъжност, ако се яви в съответната администрация в двуседмичен срок от влизането в сила на административния акт или на съдебното решение. Следователно, за да настъпи възстановяването на заеманата преди освобождаването длъжност не е достатъчно само

и единствено отмяната на акта, а е необходимо и действие на служителя, с което да демонстрира желанието си за заемане на длъжността. В закона е определен, както срок за явяването на служителя в съответната администрация - двуседмичен, така и началният момент, от който този срок започва да тече - влизане в сила на съдебното решение. В конкретния случай срокът започва да тече от 26.05.2010 г. - деня следващ датата на влизането в сила на Решение № 1032 от 20.04.2010 г. на Административен съд С. – град, I отделение, 4 състав и е изтекъл на 08.06.2010 г. – вторник, присъствен ден. Решението е обявено в деловодните книги на съда по предвидения за това в закона ред, а съдът се е произнесъл в законоустановения срок съгласно изискването на чл. 172, ал. 1 от АПК. По несъмнен и безспорен начин по делото е установено, че молбата на жалбоподателя е подадена след изтичане на двуседмичния срок, който е преклузивен – на 10.06.2010 г. Той не се е явил в администрацията на ИА „АА” в рамките на този срок и не е направил волеизявление по друг начин, че ще заеме отново предишната си длъжност.

По делото не се установи наличието извънредни обстоятелство, които да са попречили на жалбоподателя да се яви в администрацията. Обстоятелството, че на 09.06.2010 г. – един ден след изтичане на срока, е бил прегледан от лекар и му е бил издаден болничен лист за временна неработоспособност за два дни от 08.06.2010 г. до 09.10.2010 г. не е уважителна причина за неявяването му на работа. В тази връзка следва да се отчете и факта, че по лично признание на оспорващия и видно от представената пред ТП на НОИ – гр. П. декларация, Б. е бил зает на 08.06.2010 г. с проблеми, свързани с регистрацията му като безработен.

Въпросът за наличието на уважителни причини за неявяването на служителя на работа, би стоял, ако той е бил в болничен отпуск през всичките 14 дни от 26.05.2010 г. до 08.06.2010 г. Но дори и тогава той не щял да бъде лишен от възможността да изрази желанието си да яви в съответната администрация, чрез изпращане на писмено заявление по пощата или по друг подходящ начин. В практиката на съдилищата по тълкуването на чл. 122, ал. 1 от ЗДСл, такива действия по уведомяването на органа по назначаването, от страна на държавния служител се приемат за достатъчни, стига да са предприети в законоустановения срок /Решение № 7961 от 26.07.2007 г. на ВАС по административно дело № 1658/2007 г., 5-членен състав, Решение № 889 от 30.12.2008 г. на АССГ по административно дело № 2421/2008 г., I отделение, 12-ти състав, Решение № 9507 от 13.07.2009 г. на ВАС по административно дело № 2849/2009 г., V отделение и др./.

Доводът за непосочването на срока и органа пред който може да се обжалва заповедта действително съставлява нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 7 от АПК. То обаче не е съществено, тъй като чл. 140, ал. 1 от АПК предвижда точно какви са последиците от извършването му - удължаване на срока за обжалване на акта.

Неоснователен е и довода, че в заповедта не са посочени фактическите основания за нейното издаване, което е нарушение на нормата по чл. 59, ал. 1, т. 4 от АПК. Съдът намира, че фактическите основания за прекратяване на служебното правоотношение са описани в заповедта, като е посочено конкретното материално-правно основание за издаването ѝ - чл. 103, ал. 1, т. 2 от ЗДСЛ и датата на прекратяване на служебното правоотношение. Непосочването на конкретно заеманата длъжност в случая се явява несъществен пропуск, поради обстоятелството, че при разглеждането на административно дело № 39 по описа за 2010 г. на АССГ е установено, че до прекратяване на служебното му правоотношение Б. е заемал длъжността „Началник

отдел”, ранг III младши в РД „АА” – гр. П., отдел „Водачи и административна дейност” и няма данни той да е преназначаван на друга длъжност. Съгласно чл. 122, ал. 1 от ЗДСл, държавният служител се възстановява на предишната длъжност, която по изложените причини е именно посочената по-горе.

Неоснователно е и релевираното оплакване, че не става ясно за кой период е посоченото в заповедта обезщетение. Това обстоятелство би било относимо при един евентуален спор по реда на чл. 104 от ЗДСл.

От направените разсъждения следва единствено възможния извод - оспорената заповед е издадена е издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила, в съответствие с целта на закона и при правилно тълкуване и приложение материално-правните разпоредби, поради което следва да се остави в сила, а жалбата да се отхвърли като неоснователна.

По отношение на направените разноси, предвид на факта, че ответникът по оспорването, чрез процесуалния си представител не е поискал такива, на същия следва да се присъдят разноси.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на О. Н. Б. от гр. П. срещу Заповед № 304/10.06.2010 г. на И. Д. на И. А. „, А., с която на основание чл. 103, ал. 1, т. 2 от ЗДСл е прекратено служебното му правоотношение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б.